

Andekraften och hjälparen

Nya förbundskyrkan

Jesus profetia för det goda samhället

www.rikareliv.info

Nya förbunds kyrkan ©
Rikare Liv – Civilisation, 2008
Paul Lindberg

www.rikareliv.info

Nya förbundskyrkan

Lagen och gärningarna

Enligt religionerna är det meningen att människorna skall förverkliga den synliga förebilden av den lagordning som uppvisas i världsalltets harmoniska natur, det är Guds mening, enligt traditionerna.

Precis så som Jesus är förebilden för hur vi skall vara som människor emellan. Motsatsen däremot, med störningar mot harmonin, innebär lagbrott i hela den kosmiska ordningen. Därför får det följder och konsekvenser när lagbrytare utför illgärningar också för den kosmiska ordningen. De utgör samma delar av partikelenergierna som ingår i ordningens totalitet.

Det är därför nödvändigt att stoppa eller hejda lagöverträdarna. Det gäller både med sociala och polisiära åtgärder. Men lagar och åtgärdanden måste då vara i överensstämmelse med en god vilja, som grundar sig på kärlek och rättvisa.

Ovanstående text är universell med mycket gamla anor och giltiga för alla tider.

Om vi inte rättar oss efter de ordningsprinciper som bland annat världsreligionerna uppmanar oss till, så kan det gå illa för människorna. Det betyder aldrig någon okritisk underdånighet, utan i stället ett förverkligande av det bästa som kan urskiljas ur mänsklig erfarenhet. Men framförallt det vi kan finna genom tillägnad andlighet i ljuset inom oss.

Paul Lindberg

I ett civiliserat perspektiv, med modern kunskap om människors arv och miljö, vet vi att orsak och verkan har en utslagsgivande betydelse. Jesus varnade för vilsna anklagare, han gjorde många uttalanden om dessa människor som inte såg stocken i det egna ögat. Samtidigt säger Jesus att han inte kommit för att upphäva lagen. Han syftar då även på civila samhällslagar för upprätthållandet av ett elementärt och civiliserat samhälle, men också skapandet av det goda samhället, där vilsenheten inte tar överhand.

Människors gärningar är var och en själv ansvarig för. ”Bli till medan du passerar”, säger Jesus. Något som får betydelse vid uppståndelsen.

Ondskan finns i världen och ingen går ansvarsfri i förvaltandet av sitt liv i relationen med andra medmänniskor, djur och natur. Ondskan hos vissa människor, är något de själva kan vara offer för, och därför förstår de inte alltid vad de osamkar sina medmänniskor. Medan det hos andra är en helt medveten ondska som de helt stolt ser som naturligt, ett ideologiserat levnadsideal, som de hävdar vara ett resultat av det naturliga urvalet och arternas kamp.

Över våra gener har vi dock inte haft någon kontroll. Men över våra barn- och över deras uppväxtmiljö borde vi ha kontroll. Enligt alla religioner kommer ansvar att utkrävas av dem som trotsar Livsandens avsikter, det vill säga de som sätter sig upp mot Livsandens kärlek och rättvisa.

Alltså: först och främst gäller gärningarna, därefter kommer tron – tvärt emot Paulus slavfilosofi.

Konsekvenserna av gärningarna får därför betydelse inte bara i denna värld, utan också för framtiden. Och därför är *kärleksfull lag och ordning* den självklara givaren för kärlek och rättvisa åt alla. Det betyder att immateriella *elementartankar*, också utgör olika former av *entiteter*, som i själva verket är tidlösa kvantprocesser, och allt som över huvudtaget finns är skapande energier eller materia, ekvivalenta och allt i ett. På så sätt får också de båda trätande politiska filosofierna *materialism* och *idealism*, samtidigt, båda rätt och fel i sina ofullkomliga tolkningar av verkligheten – allt i summan av en *dialektisk paradox*.

De kosmiska lagarna, enligt religionshistorien, var det som lades till grund för vårt moderna lagtänkande. I Indien kallas den kosmiska lagen *rita*, och hos perserna *asha*.

Greklands *nomos* (norm), och i Kina heter den kosmiska samhällslagen för, harmonin mellan *yang och yin*; den judiska lagen och undervisningen är *Tora*, och för islam är det *sharia*. Men de kosmiska lagarna lyder

under Livsandens andekraft, men är alltså oftast förmänskligade.

Alla uppfattningarna är dock ofullkomliga eller otillräckliga. Endast kärlek och rättvisa ger den beskrivningen av det fullkomliga, enligt Livsandens andemening.

De kosmiska lagarna beskriver en och samma sak men på olika splittande sätt. Det är frågan om olika förklaringar, med länknings till andekraften och Livsanden.

Japanerna kallade denna andekraft för *Ki*. På 30-talet återuppstod i Japan den gamla helandemetoden *Reiki*, då universitetsläraren Mikao Usui vid Doshishas universitet i Kyoto, fick frågan av sina elever hur Jesus kunde hela sjuka människor.

Efter tio år kom han med svaret. Genom specialstudier kunde han konstatera att man kunde dra en parallell mellan Gautama Siddhartha och Jesus liv. Flera av evangelietexterna ur bibeln återfinns praktiskt taget i samma form i den äldre buddhistiska traditionen – och märkligt nog med samma språkbruk och liknelser. Exempelvis liknelsen om senapskornet, eller historien om den förlorade sonen, bergspredikan, frestelsen i öknen, med flera.

Och Mikao Usui kunde ge svaret på frågan hur Jesus kunde hela sjuka människor. Reiki var en gammal beprövad metod, som genom Livsandens andekraft ger helande för dem som vill. Det gäller att förlita sig på att det är Livsanden som botar, det är varken människorna själva – eller Jesus.

De kosmiska lagarna och eskatologin finns med i de buddhistiska sutorna, men även i de övriga världsreligionerna, men de är borttagna ur den kristna kanonisationen vid Bibelns tillkomst i slutet av 300-talet. Manikéerna tog istället med det kosmiska tänkandet i Jesusintentionen.

Den nya förbundskyrkan utvecklades av Jesus genom restauration av det hebreiska förbundet som israeliterna hade haft med Livsanden. Den ofullkomliga gudsdyrkan genom den gamla israelitiska lagen ersattes nu med det nya budskapet, som istället gällde kärlek och rättvisa i enlighet med de hebreiska profeterna. Jesus ville få bort reglerandet i människans alla enskildheter (*halakha*), och istället återgå till de rena allmänna och ursprungliga lagarna enligt profeterna.

Jesusintentionen inkluderade därför en kvalitativ urskiljning från profeterna och ur pentatiken. Och tusen Guds bud summerades till sitt ursprung, nämligen dekalogens tio Guds bud, men också bergspredikan och de fem evangelierna.

Jesus fördjupade och radikaliserade intentionerna och motiverade för

behovet av att följa dessa nya lagar. Han menade att de skulle uppfyllas kompromisslöst och helhjärtat. Det var alltså budskapet om kärlek och rättvisa som var själva lagkravet. Jesus introducerade därför två lagbud som ovillkorligen måste hållas: *Älska Livsandens av hela ditt förstånd och din själ*, och *Älska din nästa som dig själv*.

Dessa två lagbud innefattar hela Lagen för mänskligheten. Det är i betydelsen Livsandens kärlek, som Jesus nya definition av Lagen skall förstås, och som i praktiken ersatte lagarna i pentatiken (de fem Moseböckerna). Den hebreiska heliga skriften är för den skull inte avpolletterad, den är bara förklarad som otillräcklig för de moraletiska behoven.

Skripterna visar egentligen historien om människans strävanden efter Livsandens kunskap, och exempelgör hur svårt det är att följa Jesus intentioner, när man hellre låter sig ledas av världens maktmänniskor. Detta får världen att bryta samman med stora problem för mänskligheten. Orsaken är alltså uteslutningen av Livsandens bud om kärlek och rättvisa. Det var exakt vad samtliga profeter avslöjade för israeliterna, vilket de själva inte kunde leva upp till.

Evangelisten Matteus skriver och understryker Jesus evangelium: "Allt vad ni vill att människorna skall göra mot er, så skall också ni göra mot dem; detta är nämligen innebörden av Lagen och vad Profeterna säger."
Matteus 7:12

Enligt Nya Testamentet hade lagen fått sin ände i och med Jesus, som istället med Livsandens vilja, kom för att förverkliga kärleksbudskapet på rätt sätt. Det var detta som var ljusläran – *riket du finner i ljuset av ditt inre och utanför dig själv*. Jesus gjorde helt klart att det nya riket bara kunde gälla för dem som av fri vilja ville leva upp till kärlekens och rättvisans budskap – de som ville födas i anden och dö från världen. Det gällde inte längre att bara följa lagarna. Istället, och i alla situationer skulle man rannsaka sig själv, och med urskiljning använda sitt eget förnuft genom den fria viljan, och avväga vad som är rätt och fel. Och detta kan man naturligtvis lära sig. Personligen tror jag att en majoritet av svenska folket i realiteten står för budskapet om kärlek och rättvisa, även om människor inte anser sig vara direkt troende.

Man skulle således inte okritiskt lyda order, av bekvämlighetsskäl, och sedan skylla på dem som gav order. Efter Jesus evangelium skulle detta bli allmängiltigt för människorna i världen, som det var menat. Lydnaden till världen, eller blind lydnad under någon religion, eller någon makt över huvudtaget kunde aldrig få gå före kärleksbudskapet.

Den blinda lydningen exempelgörs i dårskapens toklydnad, när Abraham tror att det är Livsandens vilja att låta offra sin son Isak genom att låta mörda honom. Kristenheten har hållit Abrahams lydning som ett föredömligt lydningsexempel till Livsanden, eftersom Livsanden trots allt räddar Isak. Med följande inspiration förklaras härmed att Livsanden aldrig tillåter slaktoffer, och aldrig någonsin låter pröva någon människa på något sätt och vis.

När människan prövas är det av den bistra och grymma verklighet som utövas av okunniga människor själva. Dårskapens lydning är syskonet till olydnadens dårskap – den förhärskande ordningen i världen.

I ljuset av exemplet Abraham tydliggörs den mänskliga viljan att gärna lyda för att offra andra än sig själva, för dårskapens blinda och falska lydningsskull. Denna lydning är inte av Livsanden utan av människors okunnighet, under ledning av maktfullkomlig påverkan. Syndabocken kan aldrig betala en lösen för syndiga människors beteenden – aldrig någonsin. Jesus säger: "Barmhärtighet vill jag ha, inte slaktoffer."

"Hos dig får det inte finnas någon som offerar sin son eller sin dotter på bålet..." (Femte Moseboken 18:10)

Men Jesus lösenoffer – är det inte Livsanden som offerar Jesus, sin son, för människors synders skull? Nej, aldrig! Livsanden offerar inte alls sin egen son, eller några andra söner eller döttrar, absolut inte! Jesus avrättas visserligen för att människor syndar, helt klart. Men det är människor som i så fall mördar Jesus. Det finns ingenting i Jesus ljuslära som säger att människorna går skuldfria från synd. Jesus ber Livsanden förlåta människorna eftersom de inte förstår vad ont de gör. Men att Jesus tagit på sig människornas synd och gjort dem oansvariga på något sätt, har inget stöd hos Jesus själv.

Principen som alltid måste gälla är att vi aldrig kan offra någon enskild för att flertalet skall vinna på detta. Denna uppfattning, *utilitarism*, att Jesus offerades av Livsanden för att göra mänskligheten skuldfri ligger i linje med det totalitära tänkandet, som vi ser är ett syskon till den darwinistiska tesen om arternas kamp för utveckling. Utilitarism är vanligt i det politiska spelet även i vårt moderna samhälle av i dag.

Här måste vi också vara uppmärksamma på Jesus kärleksfulla ord. De som blir lösgjorda är de som frivilligt lämnat sig i Livsandens händer och låter sig vägledas av Jesus ljuslära och värdeord. Samma sak gäller dem, som utan tro ändå lever i enlighet med ljusläran och Livsandens kärlek och rättvisa, självklart.

Kärleken till Livsanden bevisas genom uppriktig tro och vad man kan göra för varandra, för de minsta och mest utsatta medmänniskorna. Hoppet om en uppståndelse i ett nytt rekonstruerat rike under ledning av Jesus, blir istället hela världens hopp, eftersom människorna inte klarade av ett hedersamt ledarskap över världen.

Jesus profetia blev den mest omfattande av alla världens profetior. Inom ramen för denna profetia samordnas profeter som Gautama, Mani och Zarathustra och många, många fler – och allt i ljuset av Livsandens avsikter för människorna i deras hopp om ett rikare och meningsfullare liv.

Tolerans och försoning. Profeternas ord blev nedskrivna på ett sätt som man inte alltid riktigt säkert vet hur, eller av vem. Men de är helt övertygande, för troende, och att de till stor del är budbärare från Livsanden.

Det är skriftprofeterna som lägger grunden till den monoteistiska religionsbildningen. De förbereder också tron på en kommande sakförare och därmed kristendomens Jesus-tolkning, och senare manikeismens och islams tolkningar.

Enligt islam är Allahs sändebud Muhammed den siste och störste i en lång rad av profeter. Muhammeds budskap är det slutgiltiga budskapet för alla tider och alla folk. Paulus hävdade ungefär samma sak cirka 550 år före Muhammed, att han själv var den sista i raden av sändebud. Och profeten Mani, ansågs även han av sina många miljoner anhängare vara sista sändebudet, omkring 250 år efter Jesus.

Vad som är rätt tolkning eller rätt profetia har varit en trossak, och tyvärr också varit tvisteämnen för de flesta religiösa samfund, helt i jämförelse med den politiska makten över människorna, men även i jämförelse med tesen om arternas kamp.

Kanske alla profeterna har haft inspirativa sanningar, men att de ändå inte helt och fullt haft förmågan att förmedla sanningarna. De sådde istället frön som skulle få gro – men många gånger blev det bara missväxt. Det var få som rensade i ogräset.

Det visar också behovet av Jesus ljuslära och om ett kraftfullt försoningstänkande. Inga människor äger ensamrätten av Jesus ord!

Av Jesus kan vi lära att vi måste sluta upp med intoleransen mot varandras religioner. Var därför toleranta och kärleksfulla. Gläd er mycket åt varandras religioner och lär er av varandra. Ingen religion kan segra genom makt, utan tvärtom genom maktlöshet och kärlek. Religionerna är ju till för den här världen, inte alls för Ljusriket. Ta inte efter det onda, utan bara det goda! Tävla i att vara hur goda och duktiga som helst – var

och en i sin egen självkänedom och för varandra. Leta inte efter det som söndrar; leta efter det som helar. Om ni absolut inte vill vara toleranta och kärleksfulla mot varandra, sluta då hellre att söka Livsanden, det är ju meningslöst! Alla religioner lever ju i Livsandens namn. Alla för alla i ett.

Livsanden verkar i skapelsen och inspirerar lyhörda gudstjänare och talar genom dem. Livsanden inspirerar, men inte enbart profeter nödvändigtvis, och inte dem som hävdar vara Guds ställföreträdare på Jorden.

Efter Jesus tid, ansåg Paulus anspråksfullt, men även andra, att andens och därmed profetians tid var förbi. Paulus ansåg sig själv, helt ego-centriskt, vara den siste med gudomlig inspiration, precis som Muhammed senare gjorde. Paulus blev faktiskt även en betydelsefull inspiratör för Muhammed.

Profeten Joel hade emellertid förutsagt att Livsanden i den yttersta tiden skulle sända sin andekraft på nytt och då i en mycket mera kraftfull och förblivande form – genom en person, en människa, med den mystiska beteckningen paraklet (*paraklétos*, som betyder sakförare eller hjälpare) – men som ännu inte tycks ha kommit – eller?

Enligt Nya Testamentet är det Jesus själv som var den första förespråkaren (1 Joh 2:1, Joh 14:16). Men, enligt Jesus, även "en annan hjälpare" skall komma efter honom med en utökad kraft, alltså i vår tid vid profetians uppfyllelse.

Under manikeismens dagar trodde de flesta att det var profeten Mani som var den paraklet som Livsanden sände till människorna.

I de flesta religioner förutsägs en kommande hjälpare, eller en eskatologisk räddare. Inom zoroastrismens heliga skrift Avesta definieras samme paraklet som *Saoschyant*, en efterföljare till Zarathustra – precis på samma sätt som med Jesus efterföljare.

Det har funnits tre kända profeter med namnet Zarathustra, och flera buddhor kom efter Gautama. Zarathustra nummer två kallades för den andre Abraham, det är framförallt honom som vi känner och talar om i dag.

Livsanden bakom profetiorna, eller...? Jesus berättar ofta om anden, och Livsandens andekraft får därför en viktig roll i de grekiska skrifterna (Nya Testamentet).

Maria, som var jungfru, blir havande genom helig andekraft. Det är också genom dopet som vi överlämnar oss genom Livsandens andekraft. Livsanden sänkte sig över Jesus som en duva vid hans dop för att visa

vägen för människorna. Det är med hjälp av Livsandens andekraft som Jesus driver ut de "onda andarna", genom den helande andekraften.

Det är alltså inte Jesus själv som gör det, utan genom andekraften, med egen tankemedveten tro, vilket också Jesus predikar.

Han utlovar att sanningens ande skall komma som en hjälpare och tröstare, och helar själv lärjungarna med gudomlig andekraft efter uppståndelsen.

Det är framförallt i evangelierna som andekraften ger evigt liv; och detta ges till den som är "född av anden", det vill säga, den som kommit till tro på Livsanden och Jesusintentionen och sedan följer kärleksbudet.

Efter Jesus död utgöts andekraften över apostlarna som sedan blev arvtagarna till det gudomliga uppdraget för deras missionsarbete, enligt evangelierna.

Genom andekraften är det som bedjande människor kommer i kontakt med Livsanden. Bedjandet är något alla människor någon gång gjort i sina liv. Även den mest övertygande ateist kan vid en nödsituation, eller när exempelvis en egen anhörig är i ett kritiskt läge, vara en utlösande faktor till bön om hjälp.

Men det är också med Livsandens andekraft som Jesus uppmanade sina anhängare: "Gå därför och gör lärjungar av människor av alla nationerna, döp dem i den heliga andens namn... Och se, jag är med er alla dagar intill avslutningen på tingens ordning." *Matteus 28:19,20*

Det som gjort tron på Livsanden och andekraften trovärdigt, för många människor, är bland annat profetierna som vi finner i världsreligionernas heliga skrifter. Jesu profetia, enligt Daniels förmedling, är märklig på så sätt att en kronologisk ordning förekommer med en viss trovärdighet just i tidsangivelser. Det finns så många uppgifter som är preciserade att dessa profetior svårligen skulle kunna anses vara enbart av slumpen.

Daniels bok har varit omtvistad, beroende på bestämningen när den verkligen skrivits ned. Innehållet har inte ifrågasatts av samma skäl, det är ju fråga om en troendeuppfattning. Det gäller kapitlen om Daniel i lejongropan, som av vissa anses ha kommit till under mackabéertiden, 167–164 före vår tidräkning, och inte vid kung Nebukadnessar den andres hov på 500-talet före vår tid. Men om detta är det delade meningar inom historieforskningen.

Jesu profetia, däremot, det vill säga kapitlen 7–12 i Daniels bok, handlar om fyra visioner av en serie hedniska välden, som slutligen skall följas av Livsandens rike. Dessa välden eller imperier, går ibland tidsmässigt

omlott i varandra men börjar med det Babyloniska väldet (607–539 före vår tid), med kungarna Nebukadnessar, Evil-Merodak, Neriglissar, Labaschi-Marduk, Nabonid och Belsassar.

Det andra väldet var det Medo-Persiska väldet (539–331 före vår tid) med kungarna Darius, Cyrus, Kambyses, Gaumata, Darius Hystaspes, Xerxes (Ahasverus), Artaxerxes, Xerxes II, Darius II, Artaxerxes II, Artaxerxes III, Arses, Darius III.

Det tredje väldet var det Makedoniska väldet (336–323 före vår tid) med kungar som Alexander den store, Filip Arrhidaios, Alexander Allou, Herakles, Kassandros, Antigonos Gonates, Filip V, med flera. Därefter kommer de romerska härförarna och införlivar det makedoniska väldet.

Det fjärde väldet, Ptolemeiska väldet i Egypten, började genom Alexander den stores erövring av landet år 332 före vår tid och varar fram till romarnas erövring av landet. Det är den grekisk-ptolemeiska dynastin som regerar ända fram till slutet av detta välde.

Det femte, Seleukidiska väldet (312–64 före vår tid) (Syrien och Mesopotamien) med kungar som Seleukos I Nikator, Antiokus I, Antiokus IV Epifanes ("Gud uppenbarad"), med flera, upphör att vara välde genom den romerska erövringen när staden Antiokia blir huvudstad för den romerska provinsen Syrien.

Det sjätte väldet, Det Romerska Imperiet (30 före vår tid fram till 800-talet vår tid) kom till genom diktatorn Octavianus som antog titeln Augustus år 27 före vår tid. Sedan följer de romerska kejsarna fram till Konstantin den store (kejsare 324–337) som delar imperiet i Västrom och Östrom med den nya huvudstaden Konstantinopel. Västrom går under efter barbarernas invasioner, och Östrom eller Bysantium krossas år 1453 av de muslimska erövrarna och ombildas till det Osmanska riket.

Tolkningen av det sjunde världsväldet är lite mera kontroversiellt. Det skulle kunna vara samtliga de totalitära diktaturerna Italien, Tyskland under fascistepoken och Sovjetunionen under kommunisteran, vilka i så fall tillsammans utgjorde det sista väldet, enligt Daniels beskrivning av det som kom att bli Jesusprofetian.

Men det kan också vara så som framförallt Jehovas Vittnen tolkar profetian, nämligen att det sjunde världsväldet är det nuvarande angloamerikanska väldet, som nu regerar världen, det sista av de sju väldena. Det är en tolkningsfråga naturligtvis, och denna tolkning gjorde Jehovas Vittnen redan i slutet av 1800-talet. För dessa tolkningar fängslades, förföljdes och till och med mördades Jehovas Vittnen i USA, i början på 1900-talet.

Enligt Jehovas Vittnen kommer det sista väldet själv att utlösa och inleda början till slutet av den avgörande änden av denna tingens ordning, och som nu övergår till *"de världsliga makternas organisation"* för uppgörelse med försvararna av falsk religion, enligt bibeltolkningar.

De världsliga makternas organisation kan vara Nato eller EU, men det kan också vara FN, vilket Jehovas Vittnen tror. "Religion", behöver inte nödvändigtvis betyda religion, utan kan betyda Mamons ordning i världen, som styrs under denna världens Gud, som är Mamon, enligt Jesus.

Jehovas Vittnen är en av de religiösa organisationer som helt är uppbyggd kring denna profetia och som anpassar sig efter denna apokalyptiska förutsägelse. Det är deras sanningsförklaringar och organisation, tillsammans med Jesus som skall regera Guds nya rike – det är så de själva förklarat sin betydelse genom egna bibeltolkningar.

En viktig anmärkning, beträffande Jesus profetia, är att den inte alls är menad som Livsandens straff mot människorna. Det är däremot ett straff mot olydnaden mot Livsanden, men inte Livsandens straff. Livsanden straffar nämligen inte människorna på ett sådant sätt. Denna definition har ofta grumlats och utnyttjats av anklagande människor mot andra medmänniskor, exempelvis straff mot homosexuella, och så vidare. Människorna har själva varit flitiga på att anklaga och straffa varandra.

Enligt Jesus är det Mamon själv som driver ut Mamon ur sitt eget kungarrike (världsordningen). Det är människorna som genom egna val och egen fri vilja hamnat inför ett ohållbart öde, nämligen genom uteslutningen av Livsanden i sina medvetanden.

En dörr finns öppen som leder till en lösning, den är öppen för alla och med gratis inträde. Men efter detta erbjudande stängs dörren och då är det för sent. För de som borde ha förstått att de skulle vandra i kärlek och rättvisa, men ändå uppfört sig klandervärt, och sedan bultar på dörren när den stängts, de får ingen mer chans. Jesus säger: "Jag säger er sanningen: Jag känner er inte." *Matteus 25:11,12*.

Den viktigaste aspekten kring Jesus profetia gäller kärleken och rättvisan, som måste ha företräde i livets alla situationer. Att utesluta Livsanden i människans medvetande har inte lett till ett bättre liv för världens människor, det är själva poängen med profetiorna.

Profetiornas förverkligande kan förklaras som den ständigt närvarande realiteten i var och ens hela personliga existens – i var och ens egentid.

Upplösningen kommer i och med vår egen död. Och uppståndelsen sker bara i ljuset av ditt inre och utanför dig själv.